

Бодљикаво Пресе

Уредништво и администрација
Београд, Косовска 39/III

ПРИМЕРАК 5.— ДИНАРА

Претплату прима «Преса» за про-
дају новина и часописа, Београд,
Влајковићева 8.

Претплата, тромесечно 60.— дин.,
полугодишње 120.—, годишње 240
динара.

БЕОГРАД, СУБОТА, 13 НОВЕМБРА 1943

БРОЈ 103 — ГОД. VII

РУКОПИСИ СЕ ПРИМАЈУ, ПА ШТАМПАЈУ ИЛИ БАЦАЈУ

Награда никад не изостаје

«Ивнинг Стандард» донео је о-
ву карикатуру:

Портир: — Величанство, кола вас чекају.

Енглеска се лађа нагла - већ им смета снег и магла

Пре годину дана надали су вику
 Кад се искрцаше у туђу Африку
 Обећања пљуште као житна плева
 Ал се брзо стиша та вашарска врева
 Узалуд је надмоћ кад нема јунака
 Рат се води јавно а не из буџака
 А овако они за годину бурну
 Још миле по неком потоку Волтурну
 Пошло цело лето па дошла и зима
 А они још нису дошли ни до Рима
 Бренер је далеко, други фронт још даље
 Иако их Стаљин стално тамо шаље
 А они се стално на две ватре пеку
 Други фронт би хтели ко сламљачу неку
 А овамо он је тврд ко нека коска
 Зато су ортаци мекши и од воска
 И да овај ризик некако избегну
 У Москви мораше на руду да легну
 Што је Стаљин хтео, хтедоше и они
 Јер другоме фронту, нису били склони.

Узалуд се толке речи троше
 Испало округло па на ђоше
 Све је мале ухватио грч
 Стаљин треба да их ујдуреше
 Па сви виде да се црно пише
 Ортацима направио врч.

Сада нова банда свира
 Иди стиго до Каира
 И држао збор
 Он измишља приче нове
 У џак ређа све рогове
 И ту лежи чвор.

На морима опет за ортаке бруке
 Рачуне им мрсе те несносне штуке
 А и сумарени сад чекају згоду
 Да бродове нове отправе под воду
 Ових дана опет забрујала звона
 Прогутало море сто хиљада тона
 Сличне вести дошле и са других страна
 На многим лађама закукала нана
 Узалуд се муче да сретства пронађу
 Кад једнако губе све за лађом лађу
 И дан је све ближе када ће без грешке
 По мору да иду на треди ил пешке
 А без флоте нема ни другога фронта
 Зато сад од Москве траже каса шконта
 Ал' Стаљин не слуша те запевке њине
 Други фронт захтева да бригу пребрине
 Па за Италију вели да је мала
 Од другога фронта нека филијала.

ПОСЛЕДЊЕ ВЕСТИ

УКОЧИО МУ СЕ ЈЕЗИК

Лондон, новембра. — Антони Иди је унапред изјавио да пред Доњим Домом неће моћи све да исприча шта је урађено у Москви. Изгледа да му се од силног џапања уочио језик па сада не може ни да бекне, зато ће Доњи Дом да попрочека.

ОПРАВДАО СЕ

Лондон, новембра. — После дебате у Доњем Дому о великој глади у Индији, министар за Индију, лорд Емери дао је оправдање оваквог стања кратком изјавом:

— Нисам ја крив што има сто милиона Индуса више него што треба.

ЗАНЕМИЛИ...

Вашингтон, новембра. — После конференције у Москви Англосаксонци су занемали док се Стаљин разракољио па само прича. Да им није застала кнедла?

НЕМА ГИ...

Каиро, новембра. — На повратку из Москве Иди је покушао да на Истоку хвата рибице на златну удицу, али је успех био врло слаб. Чује се да није хтела ни једна да пеца.

ТРАЖИ ПЕЛЦЕР

Сиднеј, новембра. — Мак Артур се обратио Ајзенхауеру са молбом да му да рецепт за пуж-офанзиву пошто он у Пацифику не зна који систем да употреби Амерички рак-систем или енглески пуж-систем? Последњу реч у овом питању имају Јапанци.

ПРЕГЛЕД СТРАНЕ

ТРАЖЕ ЦЕНУ

Енглески часопис «Њу Стетсмен енд Нејшон» доноси: «Англоамериканци желели би радо да Бадољевци са своје стра-

не учествују активно у рату. Али с друге стране Виктор Емануел и Бадољо за ту услугу траже добру цену. Сасвим је разумљиво што траже! Проститутке траже да буду добро плаћене.

Мислио да се додворио

— У ред — на реп!

СПРЕМАЈУ ТЕРЕН

Лондон, новембра. — Сви енглески војни стручњаци почели су у глас да цвиле како је други фронт тешка ствар. Изгледа да спремају терен за изврдавање.

У службеним енглеским круговима сматра се да ће ова популарност странаца много придонети «победоносном» завршетку рата.

СПАЛА МУ НУМЕРА

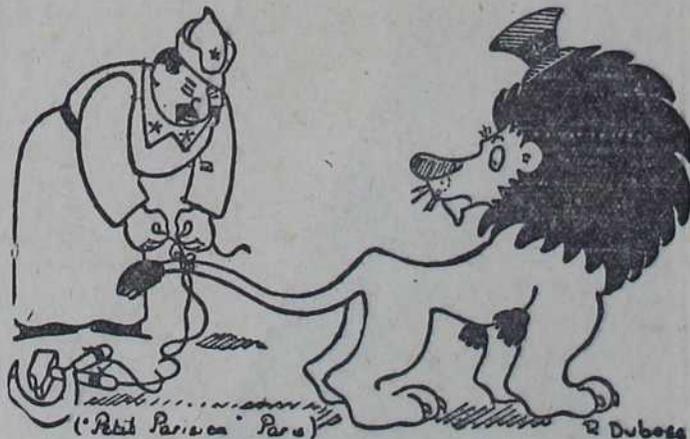
Палермо, новембра. — Конкурент Хаила Селасија, Виктор Емануел кренуо је на хаџилук према северу — у Напуљ, како би се помолио новом енглеском свецу — Сфорци, да му спасе Круну. Пошто Сфорца има пик да Виктору скине круну с главе, и Бадољо је интервенисао речима: — Нема смисла, што радите са човеком. Није право када човеку падне нумера, да и зец на њега диже ногу.

ДЕМОКРАТСКИ ЦИРКУС

Сва америчка штампа донела је Рузвелтову изјаву да ће Филипини после рата добити слободу. Ова изјава је дата после проглашења независности Филипина од стране новог и стварног господара на Пацифику — Јапана.

Тако је сада ово Рузвелтово обећање испало као кад клоун у циркусу трчи око замотаног телиха и хоће да га и он замота.

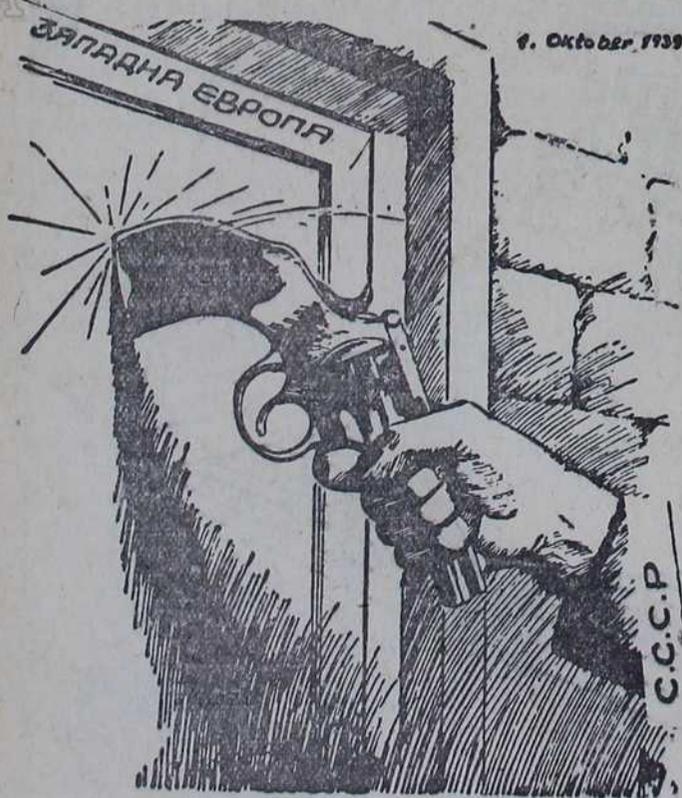
Уређује савезника

— Море, Цоне, шта се чудиш, ове звечке добро ће ти стојати.

ПРЕД ВРАТИМА ЗАПАДНЕ ЕВРОПЕ

4. Октобар 1939

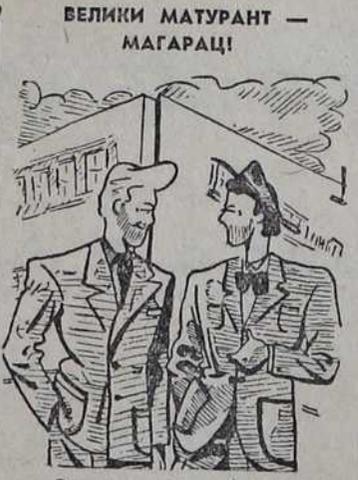
— Чувај се, Европо! Неко куца на врата...

BOJBE

НАШЕ БОДЉЕ
ОНИМА, КОЈИ СЕ КАЧЕ
 Од невешта гора плаче
 За трамвај се многи каче
 А нема билет
 А бандера кога чвркне
 Ко напрасно ту прецркне
 Криви цео свет.

ШЕПРТЉИ
 Ко не зна шта хоће
 Тај ствара тешкоће
 Ал не смета бар
 Ко не зна шта неће
 Тај нам свима смеће
 И прави дар-мар.
ЖЕНСКА ЖЕЉА

Људи само новац желе
 Дају памет, мишицу
 А жене би само хтеле
 Накит или лисицу
 Осташе мушкарци гоље
 Да бар жене задовоље

ВЕЛИКИ МАТУРАНТ — МАГАРАЦ!
 — Зар то није жалосно! Целе године сам »бубао« као магарац, па ми опет дадоше двојку.
 — Зато си је учио, што си учио као магарац!...

НОВОЈ МОДИ
 Због слава је ових дана
 Пуна и огласна страна
 Огласа у кућу
 На дан Светог Аранђела
 Ја и фамилија цела
 Бићемо на путу

УЗ ПОПРЕКО ДУЖ

— Ах, жено, волим те до лудила, али ако само једном приметим, да ме вараш...
 — Не брини се, нећеш никад приметити.

Право време

Учитељ — Кад је најбоље време да се беру јабуке?
 Бак: — Кад сељак окрене леђа, а псето није ту.

— Мама, је ли још далеко мој рођендан?
 — Није синко.
 — Онда је крајње време да будем добар и послушан.

МИСЛИ КАД СПАВА

Вереница: — Мислите ли, да ме Пера заиста воли!
 Вереников отац: — Ти си његова једина мисао... чак и кад спава чујем га како рачуна.

ЗИМСКИ ОДМОР

Џокеји су већ наступили зимски одмор, који ће бити знатно поснији него иначе, јер јесење трке нису имале изненађења.

БОДЉЕ

Банетова рука дрска
 Крњи спортску славу Б. С. К.-а
 Ђаревину другу траишу
 Поделиће на резаншу
 Напунити џеп!

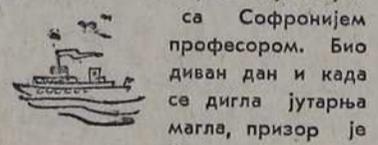
КАО И СКУДА

На последњим тркама ове сезоне у главној трци победила је Кокица. То није никакво чудо јер таква му је сезона. Кокице су увек боље од петлића.

ПОГОДИО...

Божовић је уочи утакмице дао изјаву да је плавима победа сигурна. То је чак и »психолошки« објаснио. Изгледа да се више разуме у бифеу него у психологији.

НЕДЕЉА, 7 НОВЕМБРА

Путовао ја леђом са Софронијем професором. Био диван дан и када се дигла јутарња магла, приказ је био заиста диван. Погледам на Софронија а он се наслонио на сто и хрче. Би ми жао да и он не ужива у дивном јесењем пејсажу, па почех да га гурам:
 — Хајде бре, да идемо на кров и гледамо дивни плави Дунав. Да видиш како је дивно!..

Али се Софроније само промешкољи и промрмља:
 — Остави ме да спавам...
 Већ сам хтео да изађем сам, када у салон уђа келнер и викну:
 — Фришак гулаш!
 Софроније ђипи као опарен, протрља очи и викну:
 — Дај брзо две порције!..

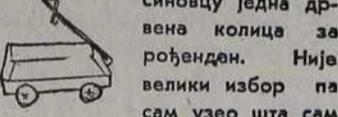
ПОНЕДЕЉАК, 8 НОВЕМБАР

Јутрос ме на пијаци пита госпођица Пава, иначи дама већ у годинама.
 — Јесте чули, да се прва.
 Рака разводи...
 — Та није могуће — чудим се бриге.

ОД НЕДЕЉЕ ДО НЕДЕЉЕ

СРЕДА, 10 НОВЕМБАР

ја а никако не могу да се сетим који је то Рака.
 — А знате ли зашто се разводи — тороче она као воденица.
 — Немам појма!
 — Зато што је петак баксуз дан а он се венчао у петак.
 — Кад се човек већ жени сваки дан је баксуз. Зашто би петак био изузетак.

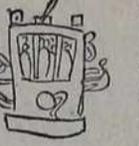

сав срећан.
 Када јутрос дође код мене моја снаја па ми каже:
 — Ти нас упропасти са оним колицима.
 — Како то?
 — Па ето! Чим их Тоза вози она толико тандрчу да се не може чути ни једна реч. А ја и Саша (њен муж) почели да му дајемо по динар да не вози...
 — И онда? — испитујем ја даље.

— Сад је дигао цену и тражи по банку а пошто му не дамо толико, он само тандрче по цео дан. Полудећу од оне ларме.

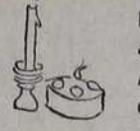
УТОРАК, 9 НОВЕМБАР

У трамвају гужва и рвање али две старије госпође одмах поред мене, развезле разговор, као да их се гурњава ништа не тиче.
 — Јао, што ме боли глава. Да прсне — вели једна.
 — Код мен још горе — каже друга — жуље ме ципеле па ми све светлаци излазе пред очима...
 — Па бар теби није нужна да носиш тесне ципеле. Муж ти је обућар...
 — Ја баш волим тесну обућу... каже друга.
 — Зашто побогу? — чудим се прва.
 — Онда заборавим све остале бриге.

ЧЕТВРТАК, 11 НОВЕМБРА

Отишао ја у комшилук на славу. Пуна соба гостију а расположење не може бити боље. Одједном се из друге собе подиже нека ларма.
 — Шта је то? — питам домаћина Саву.
 — Море остави! Опет се сважја мој газда од куће. Гдегод се макне он јури дужнике...
 Ларма је била све већа па ја ипак устадох да видим шта је у ствари.
 У другој се соби један старији, пуни господин жустро објашњавао са једним младићем...
 — Зар Вас није срамота? — грмео је он. Већ четири месеца ни сте ми дали отплату, а прве две рате дали сте унапред...
 — Кајем се газда Илија, кајем

— одговори младић са иронијом у гласу.
 — Зашто се кајете? — упита га Илија.
 — Кајем се што сам дао и те прве две рате...
ПЕТАК, 12 НОВЕМБАР

Био сам на једној пратњи. Покојник је био газда човек који није имао деце. Оговарање је облигатно на пратњама па и ја нисам био поштеђен. Уплитали су ме у разговор и питали разне детаље али сам ја мудро ћутао.
 У томе ме једна удовица умиљато погледа, намаза лице пудером и процеркута:
 — Да ли је покојни Воја оставио велико имање?
 — Не бих рекао.
 — По чему мислите? — зачуди се она.
 — Зар не видите да у поредици влада дивна слога. Сви су се држали испод руке на пратњи...
 — Шта је то хипотека, тата?
 — То је сине једино што ћеш од мене наследити, захваљујући твојој мами која је петнаест година терала моду...
 Мали оде. Видим да ништа није разумео.
 — Зашто не објасниш дечку? — питам ја.
 — Зар му нисам добро објаснио? — рече Добра иронично.

СУБОТА, 13 НОВЕМБРА

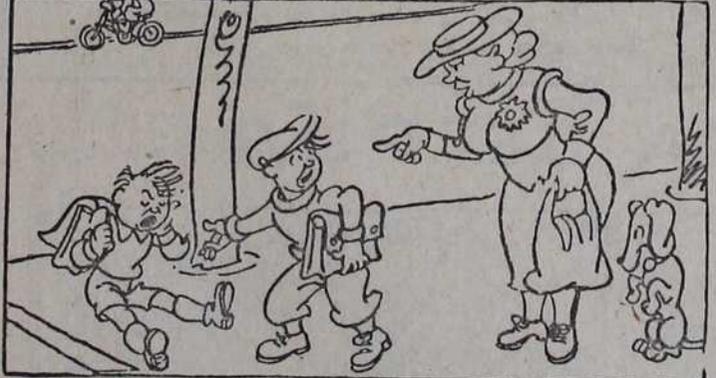
Син мога комшије Добре учи трговачку академију. Тек је почео па му многе ствари нису познате. Зато сваки час запиткује оца који сам не зна. Дошао јутрос Добра код мене на кафу и ми таман запалили по цигарету када одједном улете његов синчић.
 — Шта је то? — упита га Добра.
 — Шта је то? — упита га Добра.

— Шта је то хипотека, тата?
 — То је сине једино што ћеш од мене наследити, захваљујући твојој мами која је петнаест година терала моду...
 Мали оде. Видим да ништа није разумео.
 — Зашто не објасниш дечку? — питам ја.
 — Зар му нисам добро објаснио? — рече Добра иронично.

Више воле обратино

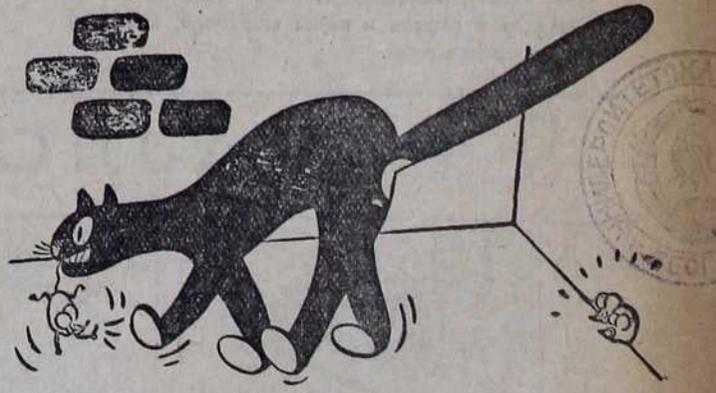
Трговац ангажује помоћника:
 — Код мене ћете имати 5.000 динара месечно и стан на четвртој спрату.
 — Ја бих вас молио, ако можете, да спустите стан мало ниже, а плату повисите.

Главни разлог

— Зашто бијеш твога пријатеља?
 — Пријатеља Оваја! То је магарац! Он ради погрешне задатке. Ја сам од њега преписао и добио двојку.

Час зоологије

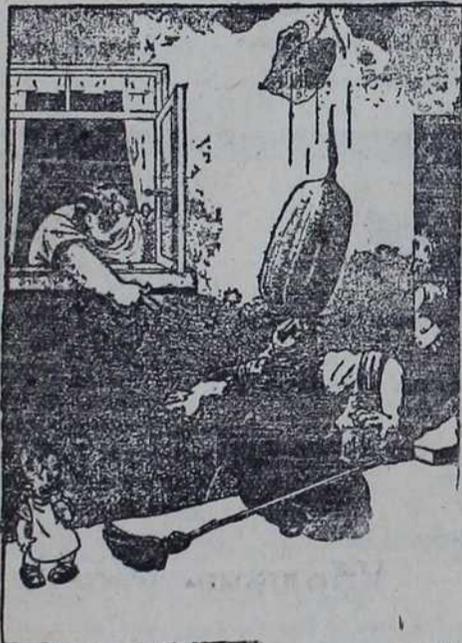
— Ако чујете мачку да се дере, знајте да јој бушим кожу!

Никако да им угоди

— Што су чудни ови наши суседи када наше дете виче, оће да буду на миру. А после, када ја певам успаванку, они вичу: «пустите нека дете плаче».

Нада београђани сеју бундеве - на балкону

Нема поверења

— Тако! Ти ми не верујеш да седим у канцеларији и радим! Добро, сто му громава, нисам више у канцеларији, него седим са Заром Леандер у кафани и пијем шприцере, али нећу да се вратим кући.

Наши Јучури

Б.О.Д.Љ.И.К.А.В.А Кочерица

Нико не воли маглу. Влажна је и загушљива а уз то и хладна. Често је тако густа да се не види прст пред оком. Зато се догађа да човек залута у магли. Сва је срећа што магла не траје дуго па се мудри и разумни људи чувају да иду по магли. Али већина баш воли маглу и помрчину јер верује да се тек онда може да види нека вајда и корист. Додуше многи залутају као гуске у магли али баш то људи воле јер им изгледа да су постигли велики успех што су испали из редовног колосека. Наравно, после, када увиде да није добро залутали, они се кају и проклињу маглу.

Па опет, то није артикал у моди. Колико њих има који продају маглу а још више оних који гутају маглу. То је ваљда једина роба којој није скочила цена. То је зато што има толико лифераната магле па су морали оборити цену. Особито су млађе генерације љубитељи магле па је троше у огромним количинама. Просто пливају у њој док произвођачи продају маглу али је не троше. Знају они добро да она шкоди али им то не смета да је лиферују највише и шашавај декурлији. Ја се забатрга са овом маглом па заборавих да пишем о ономе што сам намеравао. А хтео сам да пишем о славама јер смо сад у сезони слава. Требао је да дође рат и сав онај кијамет па да из новина ишчезну они глупи огласи: „О својој слави бићу на путу“... Куд баш на славу да му се деси да мора да путује. И то неки мали чиновници

ИСТА ШТЕТА

— Молио сам те да ми даш 2000 динара, а ти ми даш само 1000.

— На тај начин обојица губимо само по 1000.

—

Питао сељак попа:

— Је ли, оче, попо, шта му то значи »Благочастиви Христијани«?

— То значи, децо моја: »Благо оном који части свога попа«.

—

— Нећу никада више питати ниједну девојку да ли ће поћи за мене.

— Значи да су те одбили.

— Не, овога пута су ме примили.

и сиротиња већ све велики функционери и газде, који су потпуни господари од свога времена. Али тако је то када људи не знају шта ће од отмености. Видели да је неко то објавио, неко ко је можда морао да бежи због неке менице или му је жена утекла са другим па је узео овај глупи изговор, па сви почели да „питују“ баш о слави. И то је била мода. Просто су се утркивали ко о својој слави неће бити код куће. А сада ти исти дрежде по цео дан пред иконом, пале кандило и цвиле, уверени да је њихов патрон заборавио та ранија путештвија.

А свецци су зломантила. Зато се сада свете. Па бар да се свете само тим кривцима! Јок, свете се онако ђутуре коме стигну. И то се тешко свете. Сада, када би сви хтели да славе, немају чиме. А знају да треба славити па мучка жива. Заборавили људи да само онај има права да слави, који се исповеди и коме се опросте греси, само онај који се није огрешно о свога ближњег... Зато само цабе троше... Њима светац неће помоћи... Неће јер их је одавно избрисао из свога тефтера...

Писмо малој

много сам се упласио кад сам плочито у новине да ће зимус да лади скола, само ме цуди да су набавили длава за лозење кад мој тата тлгује са длава па каже да нема лобе. а Бас сам се ладовао да зимус не Идем у сколу јелбо ми дојади госпојца из математике сто узела пик на мене па ме сваки час пловива.

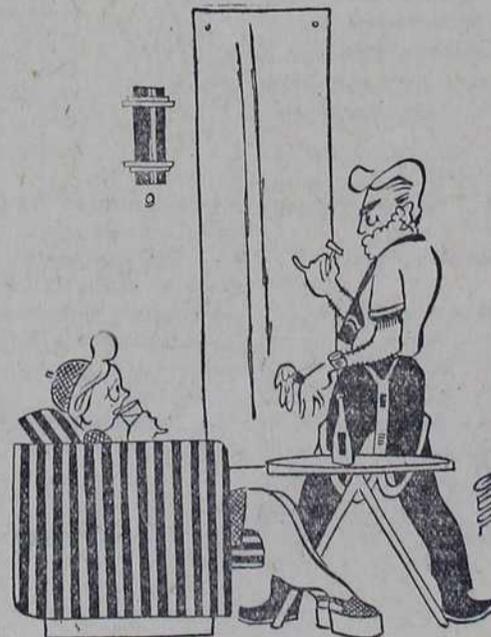
тетка цица Је долазила код нас и лекла тати да тлеба да се помилу са мамом А тата каже сад је доцкан јелбо ја имам длогу млаћу зенску и кој це ми ђаво матола квочка и то оцелупана а Тетка цица се налутила и отисла а Тата јој каже нећу висе да ми долази вестица у куцу и да ме баксузила. саланила два муза а сад зиви сонога плактиканта може син да Јој буде. на митлов дан смо били на славу код цика које сто је бијо министал и Он сплемији само кисо купус а тата се наљутији па му каже ста бле плавис измотације а милијуне си заладио Па и сад тлгујес а Овамо се плавис луд. ники неће да ти отме и после се Јопет помирили и Остали до увецце и све

— Госпођо, у претсобљу је једна дама, жели код вас.

— Је ли сама?

— Није, има кишобран.

ДОБРО ПОРЕЂЕЊЕ

— Перо, ми ћемо задоцити. Бријеш се врло споро.

— Е, жено, да ми је бријач оштар као твој језик, зачас бих био готов.

РАВАЈЛО ЗНА ШТА ЈЕ РЕД

Наши крајеви

Јовице

сапутали да ја не цујем мола Да је нека спекулација.

има јос пуно новости али не-смем да Плицам јелбо ми је Та-та заплетило да це да ми избије зубе ако писнем Само толко знам да је на последње тлке јо-пет било мало наместање јелбо су тели да изладе дислије. Мој теца казе није бле плаво да све плве нагладе носе они зато сто су се нагулали пала па Купили најбоље коње а После су несто сапутали ал Нисам све цуо. гос-појца даца је Јопет пломенила кавалела јелбо је Онај стева о-стао сволц и није мого да јој куп-пи бунду за двеста иљада а Она оце пелзијанел и ниста длуго па се сад савила око цика аце који је много заладијо Семо је малел сто не тлза на женске вец само на вино и сад тлеба да се уфати па цак и тата наместа ствал јел-бо му је даца обецала леп пре-зент Али се то мене све не тице јелбо сам у малелу Вец десет дана губим на покелу па Сам се много заблинуо није ми цудо сто губим вец откуд ми пале...

вас јовица.

Учитељ: — Реци ми, Миле, ако једна мама има шесторо деце и пет кајсија, шта ће она урадити?
Миле: — Скуваће пекмез.

МИЋА И ТИЋА

— Бројутро комшија!
— Здраво уранио Мићо! От-куд ти воћкарце?

— Па ето Тићо видијо ја да има мулећине па кренуо да видим и ја неку ћаревину.

— Е мој комшија нема више цабалучине. Опаметијо се свет па сад ударијо контру и јопет ће геца да исповрти све оно што је зарадијо...

— Сами смо криви, Тићо. Си-пао воду у млеко и мећао кром-пир у кајмак а пасуљ у брашно па нам и то било мало него смо почели да вадимо очи и да се тужакамо и сад нам двокати у-зеше све паре.

— Па то и ваља Мићо. Зар људи учили толке чоље и изли-зали толке клупе па сад да мањ-кау од глади.

— Море мани чољу ништа ти они тамо не изуче јербо ги учи-тељи уче да нема Бога и друге мишуланције. Ето онај наш Си-ма порезник. Учијо само права двајест и три године па није још доучијо па ми он прича да је земља округла ка главица купуса а ја видим да он лаже па се са-мо смијем а он каже да у земљи има нека ватра и вулкани Па се све кврчка а ја му јопет кажем а зашто је вода све ладнија укол-ко је бунар дубљи а он каже то је због визику.

— Остав се Мићо ћораво по-сла кој ће да му уфати конце што је под земљу а неки иако фалцификат може да буде јербо сам радијо у рудник а оно под земљу врућина усред зиме па не мора да се ложи...

— То је комшија од ракије. На-шљиско се ја јуче шљивовице па ме подуфатила нека ватра и ја скинуо гуњ а после ноћу Богу душу.

— Па јес је врло је тако ком-шија оће то од ракије ал јопет би тео и да мало процакамо на-ко љуцки.

— А јок Тићо не цакам ја у мејане јербо Стојадин тако цако и ене га сад у бувару. Изуче те неко за језик па после кукаш црнога Маринка. Него кажидер ти мени имаш ли сламе јербо чујем да је скаче цена.

— Чуо сам комшија и ја за сламу и ка велим то је через тога што многи млате празну сла-му воћкарце па је настала оску-дација.

— Јок брате него кажу да се од сламу прави артија и други вабрикати а што велиш за мла-ћење празне сламе то се ради и на селу јербо свет воли оклапи-ну па му изгледа да је то нај-лакша работа.

— Е добро комшија а сад у здравље ја одок на пијак да искрим неки дулеци јербо то на-род много воли...

— У здравље комшија па да се вечерас нађемо на штацију.

ПРАВИ РАЗЛОГ

Питали једног дебелка:
— Како то да сте ви, дебели људи, увек доброћудни?
— Из простог разлога: нити можемо да се тучемо нити да бежимо!

И ОН МОЖЕ

— Читао сам да камиле могу недељу дана да раде, а да не пију!
— Код мене је обрнуто. Ја могу недељу дана да пијем, а да ништа не радим.

ИНТЕРЕСУЈЕ ГА

Разговарају два ожењена чо-века:
— Свађајући се јуче са женом рекао сам нешто што ју је толи-ко увредило да више не говори са мном.
— А да ли бисте могли да ми кажете шта сте јој то рекли?

Узор жена

— Страшна је ова данашња омладина; зар не, госпођо!

— Ух, маните! Ето, ове данашње девојке све неке жртве, кобојаги!.. Што мене нико не превари!

Нод зубног лекара

— Пази, молим те, овај доктор изгледа по-четник.

— Часописи су тек шест недеља стари.

Убедљив доказ

— Ово је једини начин како ћу вам изра-зити колико вас волим.

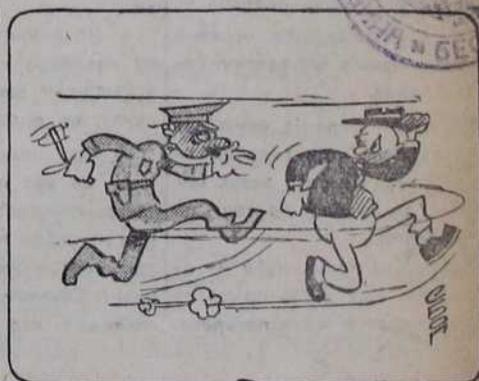
НЕЗНА НИ ОН

— Па добро, има ли бар твој роман срећан свршетак!

— Ко ће то да зна! На крају се каже само да су се он и она венчали.

ДОПОВ ЕЛЛА И РЕВНОСНИ ЧУЈАЦ

ТО ВИШЕ ВРЕДИ

Вићентије и Созонтије су из истог села. Чак су и неки рођаци. Договоре се лепо њих двојица да оду до Београда и однесу мало мрса. Требало им пара; и де зима па ваља седети мало у кавани и тражити неку занимању. Лепо се натоварили, увардили прилику када није било контроле на станици и унели у воз два пуна џака. Свега је ту било!

Стигли лепо у Београд и одмах отишли на пијацу. Нашли и купце и продали сву робу. Вићентије продао срећно и отишао у мезану а Созонтије још продавао неки сир када наиђе контрола.

— Шта ти је то земљаче? — пита га један контролор.

— Па ето мало мрса. То ми је још остало, остало сам искрчмио, вели Созонтије а хладно му око срца, јер је у своје селу чуо да су ти контролори опасни.

— Па пошто је? — пита га опет онај.

Созонтије рече цену, а контролор га сподобише па са њим у канцеларију. Одмах поче саслушавање и испитивање и један Созонтије све признаде. Збунеше га унакрсним питањима и он исприча пошто је продао сир, пошто јаја, пошто орахе и пошто живину. Направише чиновници протокол и донеше пресуду да му се роба одузме а њему опали неколико батина на сред пијаце. Био је ту, веле, и неки срамни стуб, то јест неки сандук на који повалише Созонтија и ударише му десет батина. Искупио се свет па само сеири и задовољно гледа, а Созонтије се дерња као да му скидају кожу. Када је казна извршена Созонтије дуну као пас од топа па се брзо умеша у ону светину која му се ругала. Само му једна пиљарица сажаливо добаца:

— Синко, превиј купусов лист па ћеш за час да извадиш ватру...

У томе наиђе и Вићентије.

— А ти буразеру награбуси!.. — вели му он.

— Ја!.. — одговори Созонтије уздишући.

— То ти је малер! — Куд баш тебе да уфате. Ал тако ти је то. Све по селуку... — теши га Вићентије а затим предложи:

— Сада да идемо право на штацију па да фатамо воз. Ја прођо добро ал ти заглави. Зато други пут пази боље...

— Џаба га било. Не долази више Созонтије у Београд. Макар немо ни гроша, не тргујем више — вели Созонтије и само граби да што пре стигне до станице.

Када су већ седели у возу, Созонтије се бркну за недра па из пешкира извади хиљадарку и пружи Вићентију.

— Држидер Вићо. Ево ти бакшиш ал да ми нешто обећаш.

— Оку буразеру, оку — вели Вићентије и узима хиљадарку. Говори шта оћеш.

— Ка велим било је само нас двојица из села који видесмо ону моју бруку. Па овај, знаш, немо ником да причаш по селу да не пуца брука...

— Нећу, Созонтије, нећу — обећава Вића. Куд би ја причо то се брате, могло и мени пасирати.

Созонтије је стално устајао јер од болова није могао да седи а Вићентије се кришом смејао... У таквом расположењу стигше до Младеновца где су требали да се скину са воза.

Пођоше пешице али Созонтије све више заостаје и све се нешто чеше. Вићентије се једнако смијуљи и нарочито хита да намучи Созонтија.

— А то се ка смејеш?.. љути се Созонтије а Вића му одговара:

— Не дао Бог да се теби смејем већ онако. Мило ми што ћу скоро кући.

— Греота Вићо да се смејеш што ја настрада ни крив ни дужан.

— А што ниси казо — љутну се Вића. Ти би ка тео да претиш... Али када виде како се Созонтије раскречило и једва иде он прште у гласан, необуздан смех.

— Нај теби твоја иљадарка и еве још једна што ме ниси издо али ја'вала не могу да ћутим... — једва проговори кроз смех.

— Шта кажеш? — зграну се Созонтије. Зар је то љуцки и поштено. Узео си капару а сад враћеш...

— Ја је брате дуплирам часно и поштено али ћутати не могу па да ме убијеш. Кад дођем у мејан.

— А зар је право да ми се сви смеју — закука Созонтије.

— А што јопет да није право. Што је смешно смешно је, па треба људи да се смеју. Осто си жив, глава ти је на раменима па зашто да се народ не весели...

— Немо, болан, греота је — запсмагао је један Созонтије који заборави на бол и поче трчати за Вићентијем који је све брже измицао... Даћу ти она мој копоран и јагњећу шубару и још приде три иљадарке.

— Јок... смејао се Вића. Више вреди ова смејурја од десет иљада. Има бре да џакомо и да се смејемо целу зиму. Јакако!

Док је Созонтије остао покуњен на друму, Вића је, смејући, ишчекао иза првих сеоских кућа.

— А зар је право да ми се сви смеју — закука Созонтије.

— А што јопет да није право. Што је смешно смешно је, па треба људи да се смеју. Осто си жив, глава ти је на раменима па зашто да се народ не весели...

— Немо, болан, греота је — запсмагао је један Созонтије који заборави на бол и поче трчати за Вићентијем који је све брже измицао... Даћу ти она мој копоран и јагњећу шубару и још приде три иљадарке.

— Јок... смејао се Вића. Више вреди ова смејурја од десет иљада. Има бре да џакомо и да се смејемо целу зиму. Јакако!

Док је Созонтије остао покуњен на друму, Вића је, смејући, ишчекао иза првих сеоских кућа.

— А зар је право да ми се сви смеју — закука Созонтије.

— А што јопет да није право. Што је смешно смешно је, па треба људи да се смеју. Осто си жив, глава ти је на раменима па зашто да се народ не весели...

— Немо, болан, греота је — запсмагао је један Созонтије који заборави на бол и поче трчати за Вићентијем који је све брже измицао... Даћу ти она мој копоран и јагњећу шубару и још приде три иљадарке.

— Јок... смејао се Вића. Више вреди ова смејурја од десет иљада. Има бре да џакомо и да се смејемо целу зиму. Јакако!

Док је Созонтије остао покуњен на друму, Вића је, смејући, ишчекао иза првих сеоских кућа.

— А зар је право да ми се сви смеју — закука Созонтије.

— А што јопет да није право. Што је смешно смешно је, па треба људи да се смеју. Осто си жив, глава ти је на раменима па зашто да се народ не весели...

— Немо, болан, греота је — запсмагао је један Созонтије који заборави на бол и поче трчати за Вићентијем који је све брже измицао... Даћу ти она мој копоран и јагњећу шубару и још приде три иљадарке.

жан. Могао сам вала да кажем да си ми ти ортак па да се и ти трујиш по оне мацке.

— А што ниси казо — љутну се Вића. Ти би ка тео да претиш... Али када виде како се Созонтије раскречило и једва иде он прште у гласан, необуздан смех.

— Нај теби твоја иљадарка и еве још једна што ме ниси издо али ја'вала не могу да ћутим... — једва проговори кроз смех.

— Шта кажеш? — зграну се Созонтије. Зар је то љуцки и поштено. Узео си капару а сад враћеш...

— Ја је брате дуплирам часно и поштено али ћутати не могу па да ме убијеш. Кад дођем у мејан.

— А зар је право да ми се сви смеју — закука Созонтије.

— А што јопет да није право. Што је смешно смешно је, па треба људи да се смеју. Осто си жив, глава ти је на раменима па зашто да се народ не весели...

— Немо, болан, греота је — запсмагао је један Созонтије који заборави на бол и поче трчати за Вићентијем који је све брже измицао... Даћу ти она мој копоран и јагњећу шубару и још приде три иљадарке.

— Јок... смејао се Вића. Више вреди ова смејурја од десет иљада. Има бре да џакомо и да се смејемо целу зиму. Јакако!

Док је Созонтије остао покуњен на друму, Вића је, смејући, ишчекао иза првих сеоских кућа.

— А зар је право да ми се сви смеју — закука Созонтије.

— А што јопет да није право. Што је смешно смешно је, па треба људи да се смеју. Осто си жив, глава ти је на раменима па зашто да се народ не весели...

— Немо, болан, греота је — запсмагао је један Созонтије који заборави на бол и поче трчати за Вићентијем који је све брже измицао... Даћу ти она мој копоран и јагњећу шубару и још приде три иљадарке.

— Јок... смејао се Вића. Више вреди ова смејурја од десет иљада. Има бре да џакомо и да се смејемо целу зиму. Јакако!

Док је Созонтије остао покуњен на друму, Вића је, смејући, ишчекао иза првих сеоских кућа.

— А зар је право да ми се сви смеју — закука Созонтије.

— А што јопет да није право. Што је смешно смешно је, па треба људи да се смеју. Осто си жив, глава ти је на раменима па зашто да се народ не весели...

— Немо, болан, греота је — запсмагао је један Созонтије који заборави на бол и поче трчати за Вићентијем који је све брже измицао... Даћу ти она мој копоран и јагњећу шубару и још приде три иљадарке.

— Јок... смејао се Вића. Више вреди ова смејурја од десет иљада. Има бре да џакомо и да се смејемо целу зиму. Јакако!

Док је Созонтије остао покуњен на друму, Вића је, смејући, ишчекао иза првих сеоских кућа.

— А зар је право да ми се сви смеју — закука Созонтије.

— А што јопет да није право. Што је смешно смешно је, па треба људи да се смеју. Осто си жив, глава ти је на раменима па зашто да се народ не весели...

— Немо, болан, греота је — запсмагао је један Созонтије који заборави на бол и поче трчати за Вићентијем који је све брже измицао... Даћу ти она мој копоран и јагњећу шубару и још приде три иљадарке.

— Јок... смејао се Вића. Више вреди ова смејурја од десет иљада. Има бре да џакомо и да се смејемо целу зиму. Јакако!

Док је Созонтије остао покуњен на друму, Вића је, смејући, ишчекао иза првих сеоских кућа.

— А зар је право да ми се сви смеју — закука Созонтије.

— А што јопет да није право. Што је смешно смешно је, па треба људи да се смеју. Осто си жив, глава ти је на раменима па зашто да се народ не весели...

— Немо, болан, греота је — запсмагао је један Созонтије који заборави на бол и поче трчати за Вићентијем који је све брже измицао... Даћу ти она мој копоран и јагњећу шубару и још приде три иљадарке.

ну и почнем да причам како су те одрали од батина има да дође цело село.

— А зар је право да ми се сви смеју — закука Созонтије.

— А што јопет да није право. Што је смешно смешно је, па треба људи да се смеју. Осто си жив, глава ти је на раменима па зашто да се народ не весели...

— Немо, болан, греота је — запсмагао је један Созонтије који заборави на бол и поче трчати за Вићентијем који је све брже измицао... Даћу ти она мој копоран и јагњећу шубару и још приде три иљадарке.

— Јок... смејао се Вића. Више вреди ова смејурја од десет иљада. Има бре да џакомо и да се смејемо целу зиму. Јакако!

Док је Созонтије остао покуњен на друму, Вића је, смејући, ишчекао иза првих сеоских кућа.

— А зар је право да ми се сви смеју — закука Созонтије.

— А што јопет да није право. Што је смешно смешно је, па треба људи да се смеју. Осто си жив, глава ти је на раменима па зашто да се народ не весели...

— Немо, болан, греота је — запсмагао је један Созонтије који заборави на бол и поче трчати за Вићентијем који је све брже измицао... Даћу ти она мој копоран и јагњећу шубару и још приде три иљадарке.

— Јок... смејао се Вића. Више вреди ова смејурја од десет иљада. Има бре да џакомо и да се смејемо целу зиму. Јакако!

Док је Созонтије остао покуњен на друму, Вића је, смејући, ишчекао иза првих сеоских кућа.

— А зар је право да ми се сви смеју — закука Созонтије.

— А што јопет да није право. Што је смешно смешно је, па треба људи да се смеју. Осто си жив, глава ти је на раменима па зашто да се народ не весели...

— Немо, болан, греота је — запсмагао је један Созонтије који заборави на бол и поче трчати за Вићентијем који је све брже измицао... Даћу ти она мој копоран и јагњећу шубару и још приде три иљадарке.

— Јок... смејао се Вића. Више вреди ова смејурја од десет иљада. Има бре да џакомо и да се смејемо целу зиму. Јакако!

Док је Созонтије остао покуњен на друму, Вића је, смејући, ишчекао иза првих сеоских кућа.

— А зар је право да ми се сви смеју — закука Созонтије.

— А што јопет да није право. Што је смешно смешно је, па треба људи да се смеју. Осто си жив, глава ти је на раменима па зашто да се народ не весели...

— Немо, болан, греота је — запсмагао је један Созонтије који заборави на бол и поче трчати за Вићентијем који је све брже измицао... Даћу ти она мој копоран и јагњећу шубару и још приде три иљадарке.

— Јок... смејао се Вића. Више вреди ова смејурја од десет иљада. Има бре да џакомо и да се смејемо целу зиму. Јакако!

Док је Созонтије остао покуњен на друму, Вића је, смејући, ишчекао иза првих сеоских кућа.

— А зар је право да ми се сви смеју — закука Созонтије.

— А што јопет да није право. Што је смешно смешно је, па треба људи да се смеју. Осто си жив, глава ти је на раменима па зашто да се народ не весели...

— Немо, болан, греота је — запсмагао је један Созонтије који заборави на бол и поче трчати за Вићентијем који је све брже измицао... Даћу ти она мој копоран и јагњећу шубару и још приде три иљадарке.

— Јок... смејао се Вића. Више вреди ова смејурја од десет иљада. Има бре да џакомо и да се смејемо целу зиму. Јакако!

Док је Созонтије остао покуњен на друму, Вића је, смејући, ишчекао иза првих сеоских кућа.

— А зар је право да ми се сви смеју — закука Созонтије.

— А што јопет да није право. Што је смешно смешно је, па треба људи да се смеју. Осто си жив, глава ти је на раменима па зашто да се народ не весели...

— Немо, болан, греота је — запсмагао је један Созонтије који заборави на бол и поче трчати за Вићентијем који је све брже измицао... Даћу ти она мој копоран и јагњећу шубару и још приде три иљадарке.

НАЈПРИРОДНИЈИ НАЧИН

Када је маршал Вилар, познати бекрија у своје време, године 1734 примљен у аудијенцију код краља од Сардиније, био је толико пијан да се није могао држати на ногама. Приликом уласка код краља маршал је пао. Али ни у овој ситуацији није га напустила присутност духа.

— Ето, видите ме Ваше Величанство, говорио је маршал дрхтајући, у најприроднијем положају на свету, како Вам падам пред ноге!...

ОПРАШТАЊА МУ

Неки стари популарни глумац имао је рђаву навику да у друштву увек прича о својим многобројним доживљајима са женама.

— Мора му се опростити, рекао је један од његових пријатеља, — сви инвалиди радо причају о рату...

— Хоћете ли да ми позајмите пет стотина динара?

— Жалим, али у принципу не позајмљујем новац никоме. Толико сам се пута опекао... и више не дајем.

— Дозволите да ја будем последњи коме сте дали новац.

— Не, ви ћете бити први коме нећу дати.

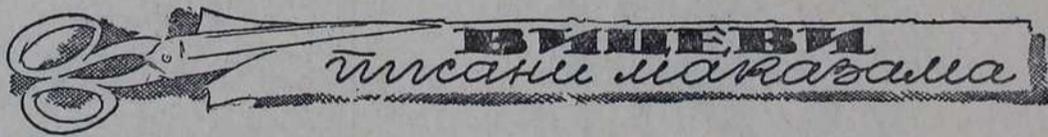
Бокица пита своју тетку, матору девојку:

— Јел'те тетка, јесте ли добили кадгод брачну понуду?

— Јесам. Један господин ме је телефоном запитао да ли би пошла за њега.

— Па?

— Па, била је погрешна веза.

— Пепице, кад сломијете нешто, можете бар да пометете!

— Милостива је у праву, али овога пута сломила сам и метлу.

— И ви налазите да Душица личи на своју маму?

— О, да! Видећете само кроз коју годину, док јој израсту бракови.

— По чему закључујете да је ваш конкурент лукавији од вас?

— Могао је да се ожени мојом женом, а није то учинио.

Жали се један пријатељ другоме:

— Замисле, синоћ сам изгутао ужасан страх! Сдвело сам жену у позориште и знаш шта ми се десило: у фотељи поред моје жене седела је једна моја пријатељица.

— Е слушај, онда се мени прошле недеље, нешто горе де-

сило. Био сам у позоришту са једном девојком, а поред моје фотеље седела је моја жена.

— Прошле недеље пало је у око мојој жени једно зрно песка. Због тога сам је водио лекару и то ме је коштало пет стотина динара.

— То није ништа. Пре неки дан мојој жени је пала у око једна сребрна лисица, па ме је то коштало тридесет хиљада динара.

Један дивљак каже мисионару:

— Оче, ти можеш да кажеш да је рђаво појести човека, али немој да кажеш да није добро јер ћеш слагати.

Учитељ: — Шта ће бити са оним који само мисли на воје тело, Симо, а сасвим занемарује своју душу?

Сима: — Уројиће се.

— Мени је довољно да разговарам с девојком само неколико минута и одмах јој погодим све мисли.

— О, то мора да је за вас врло непријатно.

Туристички вођ: — Пазите господине, кад силазите овуда, јер је на овом месту многи туриста већ платио главом.

Туриста (жени): — Марија, хајд' иди напред ти.

— Која је разлика између лекара и адвоката?

— Код првог очи се склапају, код другог се шире.

Главни уредник: Теодор Докић. Власник и издавач: «Просветна заједница» а. д.

Телефон редакције: 25-681. Штампана «ЛУЧА», Београд, Краљице Наталије бр. 100.

ШАРЕНА СТРАНА

Утеха

— Страшно! Моја жена ми увек наводи као пример свог првог мужа.
— Теши се брате! Тебе ће наводити као пример трећем мужу.

Презарила га

— Како си се усудио да тучеш своју малу сестрицу?... пита мати Милана.
— Зато што вара у игрању...
— Шта сте играли?...
— Адама и Еву... И уместо да ми пружи јабуку, она ју је сама појела!

ИСПРЕТУРАНИ ОГЛАСИ

Јоркширско прасе звано »Џони« које има упадљиву јамицу на десном образу и брадавицу на кажипрсту леве ноге, одазива се на име »Сотир«, одлутало 12 ов. м. незнано куд.

Стога позивам именованог да се у року од три дана врати, иначе ћу повести бракоразводну парницу. Јавити се на телефон 29-990.

Модискиња, сиве длаке, са специјалним уређајем за парно грејање, прима на преглед, штимавање и лакирање све личне и породичне пензионере рођене 1873 године, закључно до слова Ј. Реакција потпуно нешкодљива по здравље.

Стопроцентни прахак против бува употребљавају сви наши пацијенти код гихта, ишијаса, реуматизма и »Шест топола«, као и приликом свечаних манифестација, причем је констатован велики успех са задоцњењем од свега три десетине секунде.

Стари летњи професор географије продаје ангорске мачке са двоструким мишићима за лекције из лепога понашања са оригиналним порцеланским зубима.

НАЈГОРА КАЗНА

— С обзиром на тежину вашег дела, суд вас осуђује на 1 годину службе на Атлантику.
— Милост, милост г. судија.

Више кретања

— Потребно вам је кретање. Шта сте по занимању!
— Писмоноша, господине докторе.

Јасно му је

Лекар: Ваша госпођа болује, г. Јовановићу, од једне болести — измене материја...

Јовановић: — Ах, тако! Сад ми је тек јасно зашто она често тражи нову хаљину и шешир!

Перица пита

— Тата, шта је то књижевни црв!

— То је, сине, или неки човек, који много чита или црв који више ждере, него што чита.

Наваљерски одговор

— Шта мислите, колико имам година? пита једна старија дама једног познатог кавалера.

— Па отприлике, пет сте година старији него што сте били пре десет година, одговори кавалер.

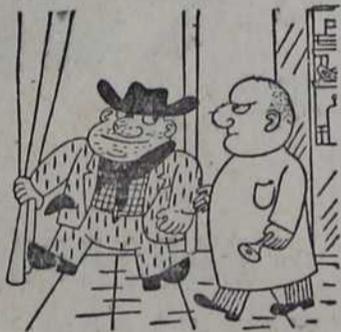
Доктор: — Добро, реците ми да ли можете ноћу спавати?

Пацијент: — Не могу.

Доктор: — Е то не ваља. А зашто не можете?

Пацијент: — Ја сам, г. докторе, ноћни стражар.

Не боли га глава

— Госпон, докторе, болестан сам.

— У реду ствар. Прегледаћу вас одмах. Само, пре свега скините шешир.

— Није потребно. Не боле ме глава.

— Чуо сам да сте вашу госпођу пратили до воза, и да сте сат чекали на перону, док воз није кренуо. То је лепа пажња с ваше стране.

— Знате, сигурно је сигурно.

ИСТИ РЕЗУЛТАТ

— Зар у вашем селу нема лекара?

— Нема и никад га није ни било.

— Па шта радите кад вам се неко разболи?

— Ништа. Уверили смо се да се може умрети и без лекара.

— Један сексолог тврди да је живот у браку много дужи него иначе...

— Којешта!.. У браку ти време много спорије пролази, и то је све...

Пусто турско

— У турско време, у једном селу поред Саве, дође ага у кућу свога кмета да покупи што је за њега. Кмет га лепо дочека и испече му једно подебело јегњешце, на би ли мало одобровољно Турчина. Кад Србин изнесе јагње на трезу, примаче се агин пас и умало што не дохвати печење. Ага скочи и викну:

— Бежи скоте, пократио се! Србин снисходљиво одврати:

— Па нека, аго, нека... Доста је и туковао...

ИНТЕРЕСАНТНО

ВРЛО АКТУЕЛНО

ЗАХТЕВАЈТЕ ОД ВАШЕГ КЊИЖАРА ОВИХ ДАНА ИЗАШЛЕ АКТУЕЛНЕ КЊИГЕ:

Бр.	Име аутора	Назив књиге	Дин.
1	А. Е. Јохан	Земља без срца	80.—
2	Пол Мусе	Оптужујем	100.—
3	Свен Хедин	Америка у борби континента	70.—
4	Колин Рос	Западна хемисфера	100.—
5	Линклејтер Ерик	Жуан у Америци	100.—
6	Г. Вирзинг	Тражи се непријатељ	50.—
7	Тако је дошло до рата	12.—
8	Секрет Сервис	20.—
9	На живот и смрт	12.—
10	Владавина стараца	5.—
11	Џемс Берглинд	Иза кулиса Беле куће	40.—
12	Ерлинг Бахе	На падинама Атласа	60.—
13	Влада у бекству	12.—
14	Конрад Барч	Видео сам Москву	30.—
15	Јохан Лерс	Јевреји из Стаљина	6.—
16	Албион полази у рат	30.—
17	Мартин Пазе	Стаљин у светлу штампе и карикатуре	50.—
18	Џон Емери	Енглеска и Европа	20.—
19	Ф. Хартнагел	Амазонке са Бродвеја	70.—
20	Вегециус	Приручник за кафанске стратеге	50.—
21	Трагикомедија Жоржа Мандела	6.—
22	Георг. Павловић	Под шестокраком звездом	40.—
23	Севастопол	36.—
24	А. Ф. Бориес	Атлантик	15.—
25	Винстон Черчил	Мој савезник	30.—
26	Т. Х. С.	Европа против Европе	6.—
27	Весели алманах	20.—
28	Вилхелм Шајдер	Ко је убица!	40.—
29	Лудвиг Штрац	Завера на Босфору	40.—
30	Х. Г. фон Цобелтиц	Њена победа	50.—
31	Р. Кравченко	Аљина љубав	25.—
32	Курт Криспиен	Пуцањ на балу	30.—
33	Глас болшевијизма	4.—
34	А. В. Кригер	На трагу тигра сабљаша	15.—
35	Ханс Михаел	Ловци глава	15.—
36	Побуна на Фламингу	12.—
37	Курт Ридл	Сусрет са Маорима	12.—
38	Др. В. Хофман	Животни простор или империјализам	12.—
39	Преображај европске привреде	15.—
40	Ханс Дитмер	Улога немачких сеоских задруга у пољопривреди	8.—
41	Шта је националсоцијалистичко угледно предузеће	10.—
42	Х. Х. Болер	Старање о немачком занатству	10.—
43	Лидија Рајмер	Породица у Новој Немачкој	10.—
44	Херман Фриш	Стање немачке исхране	10.—
45	Др. Х. Бенте	Немачка сељачка политика	10.—
46	Како путује немачки радник	10.—
47	Положај немачког радника	10.—
48	Валтер Херберт	Револуција европског сељака	12.—
49	Е. Моравад	Рат на Истоку	4.—
50	Био сам затобљеник у Офлаг XIIIБ	5.—
51	Алманах српске омладине	20.—
52	Наши у заробљеништву	10.—
53	Исток у Новој Европи	8.—
54	Лепота рада у Немачкој	15.—
55	Ханс Стен	Јунаци под заставом сунца	50.—

Ако Ваша књижара жељену књигу нема, можете исту набавити непосредно од издавача:

„ПРОСВЕТНА ЗАЈЕДНИЦА“

Београд, Косовска 39/III — Тел. 24-822.

ВРЛО АКТУЕЛНО ИНТЕРЕСАНТНО

Милојки: Бунда се носи за улицу, биоскол и позориште. А ти можеш да је обучеш када музеш краве. Само пази да те не покана млеко.

✱

Светлани: Лептир који налети на пламен редовно опече крила.

✱

Анђици: Крем за дан није потребан, а за увече је добра топла вода у коју се укува 100 грама пројиног брашна.

✱

Марти: Прави се да ти је свеједно шта он ради па ћеш се тако навићи да се прогледаш кроз прсте.

ТЕТКА РОЈКА Одровара

Радмили: Узми мало вруће воде и свако вече држи руке у њој па ћеш тако добити свежу кожу, а испуцала места ће се поравнати.

✱

Ружин: У мушкима је оскудица зато немојте много закерати.

Замишљеној: Верност не постоји у животу већ само у романима зато немој да вас чуди држана Вашег вереника.

МИРАЗ ЗБОГ ПИЋА

— Видите ли овог човека? Тај целу своју каријеру дугује алкохолу.

— Сигурно је фабрикант пива или...

— Не. Његов таст био је мртав пијан кад му је дао своју јединицу за жену.

—О—

— Чувар затвора: — Шта сте то урадили?

Стари обичај: — Хтео сам да вам покажем шта се може учинити једном виљушком.

КАД СУ ХОТЕЛИ КРЦАТИ ГОСТИМА

— Драга, одох часком до купатила, остављам овде шешир. Тако ми бар нико не може узети место.

ЖИВН ОЖИВ

в е е т и

Смех душевна храна фина
Пун је здравља, витамина
Свеж као пролетњи дах
Зато читај Алманах
Свако нека добро пази
За који дан он излази.

НАРОДНА РИЗНИЦА

Питале ђевојке бабу: Знаш ли, бако, има ли сутра какав светац? Има: — Свети једи -и-пи, а Плети-и-ши.

✱✱

Питали попа: Ко се закога залуду мучи? — Квочка око својих пилића, а баба около унучића.

✱✱

Питали петла: Зашто погледаш на више кад воду пијеш? — Зато што орао и јастреб гледа на земљу.

✱✱

Питало ждребе мајку: Хоћеш ли да потрчимо по овој ливади? — Кад сам ја трчала, нијесу ме онда товарили.

Питали сирмаха: Која је најдужа ноћ у години? — Она кад се легне без вечере.

✱✱

Питали људи лисицу: Зашто си тако зла и лукава? — Научила сам од ваших жена.

✱✱

Питали момци старца: Кад доувек може жени вјеровати? — После четрдесет година од вјенчања.

✱✱

Питали ђавола: Када наплаћујеш од оних којима ти напуњаваш торбице? — Они сами плаћају, јер што ђаво донесе то и однесе.

НАША ПОШТА

Једном директору: Седење на две столице није увек за препоруку јер се на клизавом поду лако оклизне.

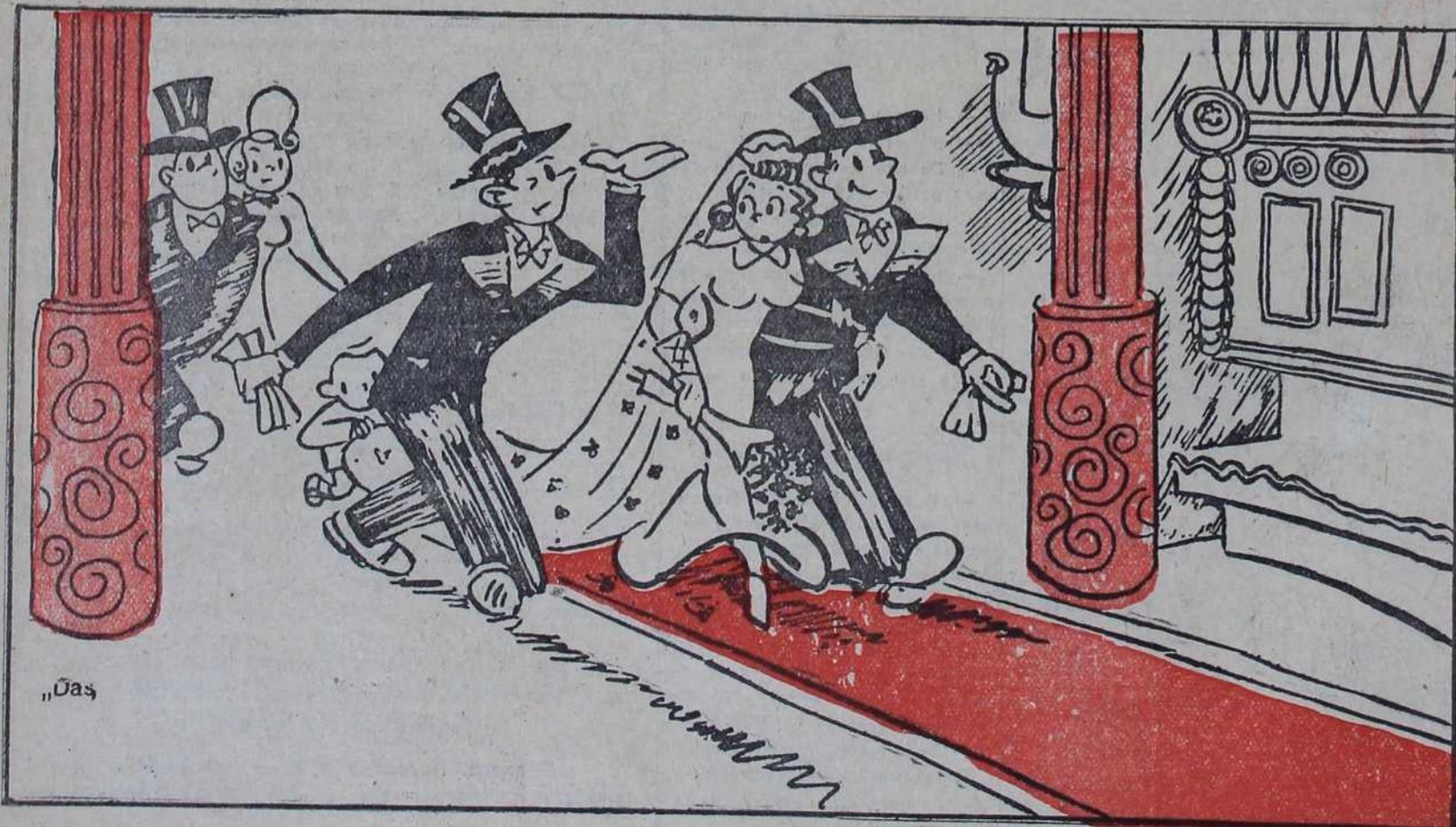
Драгољубу: Нова пословица вели: Ни у тикви суда ни у Енглезу друга. Никад није доцкан да се човек научи.

Газди са Теразија: Џабе се пренемажеш када ти нико не верује.
Младићу из добре куће: Ниси ти синко крив већ твоји родитељи који су пустили да те улица васпитава.

Једном милионару: Сада ти се пружа прилика да потрошиш који динар приликом скупљања за зимску помоћ. Само немој да се претргнеш.

Спортистима: За време зиме баците се сви на позорницу јер то је сад најрентабилније.

Ђацима: Ова јесен донела вам је две радосне вести: испите на крају године и редовно похађање школе. Има да частите.

У ПОСЛЕДЊИ МИНУТ

— Јели то, збиља, ваша последња реч, госпођице Љубоји!